

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V.Č., nar. ..., bytem ...
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická
649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2018, č.j. PK-DSH/15305/17

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, ze dne 31. 10. 2017, čj. MMp/264277/17, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o provozu“), pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2200,- Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce prostřednictvím své žaloby namítal, že zůstala pochybnost o nepodjatosti oprávněných úředních osob. Žalobce vznesl komplexní námitku podjatosti, žalobce namítal, že panuje pochybnost, zda nejsou úředníci finančně či jinak motivováni k tomu, aby rozhodovali v neprospěch obviněných, a tedy ve prospěch obecního rozpočtu, tedy že

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

jsou odměňování podle toho, kolik "rozdají pokut". Žalovaný žádné dokazování neprovedl, a zůstal toliko u nepodloženého tvrzení, že takový systém odměňování neexistuje. Žalobce žádné dokazování nadbytečné být nemohlo, protože jeho (ne)existence nebyla nijak prokázána či vyvrácena. Pokud je takové dokazování pokaždé odmítnuto, spíše to značí to, že úřady v tomto směru "mají co skrývat". Existenci tohoto systému odměňování přiznala např. finanční správa. Žalobce proto považuje za ospravedlnitelné, pokud žádá, aby bylo prokázáno, že obdobný systém odměňování nefunguje i u správního orgánu. Skutečnost, že ve věci rozhoduje též odvolací orgán, který nemá přímý ekonomický zájem na uložení pokuty, neznamená, že by bylo možné ignorovat § 14 správního řádu, který zakazuje, aby ve věci rozhodoval podjatý úředník. Žalobce právo na to, aby v každém stupni rozhodoval úředník, který není podjatý. Žalobce dále uvádí, že námitka podjatosti nebyla opožděná, protože není rozhodné, kdy namítané důvody podjatosti vzniknou, ale kdy se o nich dozví účastník řízení. Ze stejného důvodu je irelevantní, kdy se o důvodech podjatosti dozvěděl zmocněnec žalobce. Správní orgány neprokázaly, kdy se o důvodech podjatosti dozvěděl žalobce osobně. Dosud nenabýlo právní moci usnesení žalovaného o nepodjatosti primátora Plzně, který dále rozhodoval o nepodjatosti dalších osob, v čemž žalobce spatřuje nesprávný procesní postup. Správní orgán při výměře pokuty porušil opakovaně zákaz dvojího přičítání, když hodnotil v neprospěch žalobce míru překročení rychlosti. Samotná sankční sazba není přípustným kritériem. Není zřejmé, jak správní orgán hodnotil místo a čas přestupku, střední hustota provozu je pouze neutrálním kritériem. Správní orgán nehodnotil při výměře sankce všechna zákonná kritéria dle zák. č. 250/2016 Sb. U každého kritéria neuvedl, zda se jedná o polehčující, neutrální nebo přitěžující okolnost. Správní orgán shledal nedbalost nevědomou, již však neuvedl, jaký vliv to má na výši sankce. Správní orgán neodůvodnil, proč považuje za adekvátní právě pokutu ve výši 2.200,00 Kč. Správní orgán nezohlednil svou rozhodovací praxi, zda je uložena v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu. Délka řízení měla být do výše sankce "započtena". Správní orgán se rovněž nijak nezabýval tím, zda není na místě aplikovat mimořádné snížení pokuty dle § 44 zák. č. 250/2016 Sb. Správní orgán překročil svou pravomoc, když žalobci výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet správního orgánu nebo poštovní poukázkou. Správní orgán nezákonně provedl dne 10.10.2017 ústní jednání v nepřítomnosti zmocněnce žalobce, ačkoliv tento se řádně a včas omluvil, neboť si prorazil pneumatiku, což sdělil jak telefonicky, tak následně e-mailem. Zmocněnec se dne 11. 10. 2017 následně dostavil osobně ke správnímu orgánu, tento mu však sdělil, že fakturu nepožaduje, protože svědek již byl vyslechnut a znovu vyslýchán nebude, zmocněnec tedy fakturu nepředkládal, protože správní orgán to nevyžadoval a proražení pneumatiky nečinil sporným. Následně však v rozhodnutí správní orgán zmocněnci vyčetl, že fakturu nedoložil. Pokud by správní orgán zmocněnci sdělil, že fakturu požaduje a po jejím předložení nařídí nové ústní jednání, tuto by předložil. Žalobce si při silniční kontrole všiml, že na rychloměru chyběla úřední značka. K prokázání navrhoval provést ohledání rychloměru. Nebylo prokázáno, že by při měření rychlosti laserovými rychloměry nedocházelo k tzv. slip effectu. Žalobce proto navrhuje důkaz znalecké zkoumání, zda při měření použitým rychloměrem může dojít k tzv. slip effectu, tedy zkreslení naměřené rychlosti. Žalobce v žalobě vyjádřil nesouhlas se zveřejněním osobních údajů jeho a jeho zástupce na internetových stránkách NSS.

3. **Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žaloba obsahuje námitky, které v řízení o přestupku žalobce vůbec neuplatnil. Nejvyšší správní soud**

judikoval, že je obecně vhodné, aby obviněný neuchovával paletu svých námitek proti rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni řízení. Jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o pochybnostech o zjištění skutkového stavu jevit dle kontextu věci i jako účelová. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.4.2015 č.j. 2 As 215/2014 - 43 konstatoval, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem. Byla by popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných rozhodnutí. Odpor byl podán blanketní. Žalobce své námitky nevzněl ani po provedeném dokazování ve věci, kterého se ani nezúčastnil. Podal odvolání bez odvolacích důvodů. Z uvedeného je zřejmá procesní strategie žalobce ponechávat správní orgány v jakési nevědomosti co do rozsahu přezkumu věci v naději, že pominou něco, s čím bude možno spojovat zrušení rozhodnutí. Pro odvolání ve správním řízení platí tzv. omezený revizní princip. Odvolací orgán přezkoumává správnost rozhodnutí jen v rozsahu námitek nebo vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových a právních otázek, které žalobce nastoluje v žalobě, mu byla známa po přečtení odůvodnění správního orgánu I. stupně, přičemž mohly být známy toliko žalobci. Žalovaný ve vztahu k primátorovi rozhodl usnesením ze dne 19.7.2017, který dále usnesením ze dne 12.9.2017 rozhodl o zbytku námitek. Souhlasit nelze s tvrzením, že by úředník měl povinnost generovat svému zaměstnavateli zisk. Nic takového nelze ve vztahu k přestupkovému řízení z právních předpisů dovodit. Úředník má naopak povinnost postupovat podle zákona. Navrhovatel nadto má možnost podat opravný prostředek, o němž bude rozhodovat správní orgán, který na výnosu z pokut neparticipuje. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2012 č.j. 1 As 55/2012 - 32, v němž je uvedeno: "Stěžovatel dále namítá, že o vině a sankci za přestupek rozhodoval v prvním stupni správní orgán, který "je mimo jiné, byť ne zásadně, z výnosu z pokut placen." K tomu lze jen stručně podotknout, že stěžovatel neuvedl jedinou důvodnou pochybnost, že by jakkoliv úřední osoba měla vnitřní motivaci rozhodovat v dané věci jinak než podle zákona. Uvedená námitka je formulovaná naprosto obecně. Navíc, dle její vnitřní logiky by podjatost nastala v naprosto každém případě jakéhokoliv vybírání pokut. Absurdnost takového závěru není třeba dále rozvádět. Je na zvážení správního orgánu I. stupně, zda akceptuje omluvu účastníka z ústního jednání. Je v zájmu účastníka aby se sám zajímal o osud své omluvy, popř. o jednání nezúčastní bez důležitého důvodu, lze věc projednat v jeho nepřítomnosti. Ze spisu vyplývá toliko, že se zmocněnec žalobce z ústního jednání omluvil v den jeho konání. Zmocněnec nepředložil žádné důkazy na podporu svého tvrzení. Správní orgán tedy omluvu neakceptoval a nové ústní jednání nenařídil. Zmocněnec proti tomuto postupu správního orgánu brojí až nyní v žalobě. Svědek P. ve výpovědi uvedl, že měřicí zařízení bylo předmětnými úředními známkami opatřeno. Ze svědeckých výpovědí vyplývá, že žalobce měřicí zařízení neprohlížel. Žalovaný považuje důkazní návrh znaleckého zkoumání ve vztahu ke slip effectu za nadbytečný, neboť z ověřovacího listu vyplývá, že měřicí zařízení disponovalo platným ověřením Českého metrologického institutu, což k prokázání správnosti měření spolu s výpověďmi postačuje. Podobně se k obdobnému důkaznímu návrhu postavil i Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 31.3.2017 č.j. 17A 23/2016.

4. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož obě strany s tímto postupem výslovně souhlasily a soud pro něj neshledal důvody.
5. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

6. Žalobu soud **neshledal** důvodnou.
7. Soud v dané věci musí předně poukázat na ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, dle kterého odvolací správní orgán přezkoumává správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Soud konstatuje, že pokud se odvolací správní orgán za situace, kdy odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo vůbec odůvodněno, rozhodl přezkoumávat toto rozhodnutí i z hlediska věcného, pak tak činil nad rámec své přezkumné povinnosti.
8. Soud v dané věci dále odkazuje na rozsudek NSS sp. zn. 3 As 63/2006 ze dne 7. 2. 2007, který lze použít analogicky i v této věci, podle něhož tvoří správní řízení v I. stupni i v odvolacím řízení jeden celek. Soud poukazuje především na skutečnost, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odůvodněno nebylo, přestože byl žalobce k vznesení odvolacích důvodů správním orgánem vyzván.
9. Soud uvádí, že příznačné pro žalobu v dané věci je, že tato konstatuje velký počet nových námitek proti pochybení správního orgánu prvního stupně. Dle názoru soudu se ani v jednom případě nejedná o námitky, které by nebylo možno uplatnit již ve správním řízení. Jak pravil NSS ve svém rozhodnutí ze dne 4. 12. 2013 č. j. 1 As 83/2013 – 60 je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v I. stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová.
10. Dle názoru soudu nedošlo k žalobcem tvrzenému porušení § 14 správního řádu. Předně soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2012 č. j. 1 As 55/2012-32, který v odstavci 17 uvádí: *„Nejvyšší správní soud se shoduje se žalovaným, že v souladu s § 14 odst. 2 správního řádu byla námitka podjatosti posouzena a bylo o ní rozhodnuto bez zbytečného odkladu. Ustanovení § 14 správního řádu hovoří pouze o rozhodnutí o námitce podjatosti, tedy o vydání usnesení, kterým se námitce vyhová či nikoli. Ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu nepřiznává odkladný účinek odvolání proti usnesení, kterým nebylo námitce podjatosti vyhověno. Správní orgán I. stupně proto mohl pokračovat v řízení proti stěžovateli již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti ze dne 28. 6. 2010, byť samozřejmě nesl riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor (shodně Vedral, dílo cit. v bodě [12] shora, s. 183). Vyřízení námítky podjatosti, byť nepravomocné, tedy předcházelo vydání rozhodnutí ve věci samé a byly splněny zákonné požadavky pro vydání rozhodnutí.“* Z výše citovaného rozsudku vyplývá, že postup správního orgánu I. stupně, který rozhodl o merituu věci před rozhodnutím o odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného o námitce směřující proti primátorovi města Plzně, nebyl nezákonný. Stejně tak nelze uvažovat o nezákonnosti postupu správního orgánu, když pokračoval v řízení před nabytím právní moci rozhodnutí žalovaného o námitce podjatosti.
11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce vznesl námitku systémové podjatosti správního orgánu prvního stupně. Žalovaný rozhodl o nedůvodnosti námítky směřující vůči tehdejšímu primátorovi města Plzně M. Z., který následně rozhodl o zamítnutí zbývajících částí námítky podjatosti vůči ostatním zaměstnancům správního orgánu.

12. Vzhledem k tomu, že žalovaný i správní orgán I. stupně námitku podjatosti žalobce zjevně posuzovali, dodrželi posloupnost rozhodování o námitce, kdy o námitce vždy rozhodoval příslušný orgán či osoba, dostatečně, srozumitelně a řádně svá rozhodnutí odůvodnili, shledal soud postup obou správních orgánů zcela v souladu s ustálenou judikaturou NSS i právními předpisy (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 96/2014-37 ze dne 14. 5. 2015, dostupný na www.nssoud.cz). Správní orgány shledaly nedůvodnost vznesené námítky podjatosti, neboť tvrzení žalobce o povinnosti úředníků generovat zisk z vybraných pokut nelze ve vztahu přestupkového řízení implicitně dovodit. Stejně tak správní orgány konstatovaly, že nelze dovozovat pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby pouze ze skutečnosti, že součástí obecního rozpočtu je i kapitola týkající se pokut, nebo že součástí platu úředníka může být i pohyblivá nenároková složka. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného i správního orgánu, že žalobcem uvedené argumenty svědčící o systémové podjatosti správního orgánu nemohou zavdat důvodnou pochybnost, že by jakákoliv úřední osoba měla vnitřní motivaci rozhodovat v dané věci jinak než podle zákona. Soud tedy neshledal tuto námitku žalobce důvodnou.
13. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že správní orgán nezákonně provedl dne 10.10.2017 ústní jednání v nepřítomnosti zmocněnce žalobce, ačkoliv tento se řádně a včas omluvil. Součástí správního spisu je podání z 10. 10. 2017, v němž zmocněnec žalobce Ing. M.J. uvedl, že se omlouvá z ústního jednání v tento den. Za důvod nepřítomnosti označil okolnost, že si při jízdě prorazil pravou přední pneumatiku a odvezl vozidlo pomocí odtahové služby do pneuservisu, kde mu pneumatiku vyměnili. Zmocněnec také v podání uvedl, že vystavenou fakturu případně předloží osobně. Následujícího dne se zmocněnec dostavil ke správnímu orgánu a nahlížel do spisu a poté požádal o stanovení lhůty k novému vyjádření k podkladům, čemuž bylo vyhověno. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že vzhledem k tomu, že zmocněnec žalobce svou omluvu nedoložil, ač na něm leží důkazní břemeno v případě omluvy z ústního jednání, nelze tvrzení zmocněnce považovat za řádnou omluvu, a proto nebyla akceptována. Soud se v tomto směru ztotožnil se správním orgánem, že byly splněny podmínky podle § 74 zákona o přestupcích pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce, neboť označená omluva nebyla řádná a nebyla nijak doložena. Správní orgán nebyl povinen vyzývat žalobce k doložení faktury z pneuservisu, protože důkazní břemeno prokázání důležitého důvodu nepřítomnosti spočívalo pouze na žalobci.
14. Důvodné není ani tvrzení žalobce, že správní orgán nehodnotil při výměře sankce všechna zákonná kritéria dle zák. č. 250/2016 Sb. a že nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích o možnosti mimořádného snížení sankce. V posledních dvou odst. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je naopak obsažena úvaha, podle kterého právního předpisu správní orgán postupoval. Vzhledem k přechodnému ust. § 112 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb. nebylo v dané věci postupováno podle tohoto zákona, nýbrž podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tudíž aplikace všech kritérií podle zákona č. 250/2016 Sb. nebyla na místě. Součástí odůvodnění výše uložené sankce správního orgánu prvního stupně v rozhodnutí byl dále také závěr, že pozdější právní úprava nového zákona o přestupcích nebyla použita, neboť pro obviněného nebyla výhodnější.
15. Soud neakceptoval ani žalobní námitku, podle níž mohlo dojít k nesprávnému měření v důsledku existence tzv. slip effectu. Správnost provedeného měření potvrdili svou výpovědí policisté, kteří byli měření přítomni. Hlavním důkazem správnosti provedeného měření je výstup z měření, fotografie, která zachycuje změřené vozidlo na snímku celé a

jako jediné s čitelnou RZ a s přiřazenou rychlostí, a to na příjezdu, zhruba uprostřed snímku, i se záměrným křížem na přední masce vozidla. Změřené vozidlo se tak nacházelo v místě radarového svazku. Pořízená fotografie prokazuje, že se v měřícím svazku nenacházely žádné cizorodé předměty, které by mohly ovlivnit měření. V daném případě je vozidlo ve správné pozici a tedy nesprávnost měření lze vyloučit.

16. Další důkaz podporující závěr o bezchybném měření představuje ověřovací list rychloměru, který potvrzuje, že v době spáchání přestupku bylo měřicí zařízení ověřeno Autorizovaným střediskem RAMET a.s. Kunovice pro měření rychlosti vozidel na území ČR. Soud k tomu dále uvádí, že má za dostatečně prokázané výpovědi zasahujících policistů, že bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze radaru, a to proškolenou osobou.
17. Soud neakceptoval ani tvrzení žalobce, že měřicí zařízení nebylo opatřeno předepsanými úředními značkami. Jak správně uvedl žalovaný, z oznámení přestupku ani z výpovědi policistů nevyplývá, že by žalobce na místě kontroly namítal absenci úředních značek na rychloměru. Podle svědka P. žalobce se vůbec u rychloměru nezastavil. Naopak měl žalobce uvádět podle svědka K., že mu nefunguje tachometr. Podle policisty P., který prováděl měření, byl rychloměr opatřen značkou zkušebny, která provádí ověření a kalibraci přístroje. Proto pro nadbytečnost soud neprovedl žalobcem navržený důkaz znaleckým posudkem za účelem přezkoušení měřidla ani ohledání rychloměru, neboť z ověřovacího listu vyplývá, že měřicí zařízení v této konkrétní věci disponovalo platným ověřením Českého metrologického institutu, což k prokázání správnosti provedeného měření spolu s výpověďmi policistů postačuje.
18. Správní orgán nepřekročil dle názoru soudu svoji pravomoc, když žalobci výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet správního orgánu nebo poštovní poukázkou, neboť z výroku rozhodnutí nevyplývá, že by nemohla být pokuta a náklady řízení zaplacený i jinak, např. hotově.
19. Okolnost, že ve správním řízení bylo pokračováno (rozhodováním primátora o nepodjatosti mu podřízených osob) dříve, než nabylo právní moci usnesení žalovaného o nepodjatosti primátora Plzně, nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, neboť v řízení bylo možné pokračovat vzhledem k tomu, že odvolání proti usnesení nemá odkladný účinek (viz rozsudek NSS ze dne 14.6.2012 čj. 1 As 55/2012-32, dostupný na www.nssoud.cz).
20. Není porušením zákazu dvojího přičítání téže skutečnosti okolnost, že v neprospěch žalobce bylo přihlédnuto k tomu, že v rámci zákonné sazby překročil povolenou rychlost vysokou měrou (o 18 km/h).
21. Forma zavinění byla správně stanovena jako nedbalost nevědomá vzhledem k tomu, že žalobce uvedl, že o překročení rychlosti nevěděl vzhledem k vadnému ukazateli tachometru.
22. Délka řízení nebyla správně zohledněna jako polehčující okolnost, neboť ze spisu jasně vyplývá, že k prodlužování řízení došlo v důsledku postupu žalobce, který se opakovaně neúčastnil ústního jednání, podával námítky podjatosti i blanketní odvolání, což zapříčinilo průtahy v řízení.
23. Dle názoru soudu je výše uložené sankce přezkoumatelná a dostatečně odůvodněná, bylo uvedeno, co je přitěžující (překročení rychlosti vysokou měrou, recidiva), a co je polehčující okolnost (jednáním nedošlo ke škodám) a na základě toho byla sankce uložena nad polovinou zákonné sazby, tudíž nelze hovořit o žádném excesu správního orgánu.

24. Pokud jde o námitku směřující proti zveřejňování osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu, tato námitka se zdejšího soudu netýká, a proto se jí zabývat nemůže.
25. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. srpna 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně